

[Arbejdsministeren]

regeringen har lagt op til drøftelsen her i dag, er det faktisk for at få at vide, hvor partierne står med hensyn til spørgsmålet om demokratisering af ejendomsretten i det danske samfund. Så er det for at få en debat i gang. Så er det for at komme videre. Så er det for at sige til befolkningen, at den ved, hvor regeringen står, hvor socialdemokratiet står, men nu er det af interesse for den at få at vide og for regeringen at få konstateret, om der kan skabes fremskridt i det folketing, der sidder på nuværende tidspunkt. Og set ud fra den forhåbning og den bestræbelse må jeg nok sige, at debatten i dag har været en lille smule skuffende.

Jeg skal dog ikke frakende debatten interessante oplysninger. Jeg forstod, at hr. Ninn-Hansen ved folketingets afslutningsdebat, den storpolitiske debat, som jeg forstår skal finde sted den 3. juni, ønsker at foreslå en dagsorden – og den glæder jeg mig da meget til at drøfte med hr. Ninn-Hansen – om indførelse af obligatorisk overskudsdeling uden fællesfond. Det er da en interessant oplysning, at det konservative folkeparti har bevæget sig så langt, da jeg selvfølgelig går ud fra, at det ikke bare er ment som et drilleri over for det radikale venstre, men som en positiv bestræbelse på at få gennemført den obligatoriske overskudsdeling.

Så vil jeg i øvrigt gerne sige til hr. Hans Jørgen Jensen, at jeg er 100 pct. enig med ham i, at medejendomsret baseret på overskudsdeling er et naturligt led i en historisk demokratiseringsproces på arbejdsmarkedet, som har givet lønmodtagerne en stadig større indflydelse på deres egen arbejdsituation. Jeg vil også gerne lægge til, at der er jo et klart fortillfælde for, at det danske samfund netop i krisituationer, netop i perioder præget af økonomisk krise, gennem store reformer, gennem ændringer i vort samfundssystem, har haft evne til at overvinde krisen på en konstruktiv måde. Ser vi blot 100 år tilbage, ja, så overvandt vi den daværende økonomiske krise gennem en ejendomsretsreform, i øvrigt gennemført af en progressiv liberal bevægelse, som dengang sagde, at det, der er brug for, er en ændring af ejendomsretten til produktionsmidlerne, og som gennemførte den næsten revolutionære ændring i produktionsvilkårene i landbruget, som andelsbevægelsen var udtryk for.

Man kan selvfølgelig som hr. Ninn-Hansen sige, at al forandring er af det onde, navnlig i krisituationer, og selvfølgelig kan det være, at dansk landbrug havde været i en bedre situation i dag, hvis vi havde bevaret herregårdsmejerierne og aldrig havde fået alle disse ubehagelige andelsmejerier og alle disse ændringer og udviklingstendenser, der har været, men regeringen er af den opfattelse, at det netop i en krisetid kan være rigtigt at overveje nye skridt, nye reformer, som kan ændre samfundet, sådan at det bedre er i stand til at klare sine problemer.

Jeg vil gerne takke hr. Fogh Rasmussen, som i det mindste forsøgte at tage en drøftelse af problemstillingen – han var vistnok den eneste repræsentant for et af de større borgerlige partier, som tog en rent faktisk drøftelse af problemstillingen – og sige til ham, at når regeringen ser overskudsdeling i sammenhæng med en genopretning af den økonomiske situation, hvor lønmodtagerne skal yde et særligt bidrag, er det ikke for at give lønmodtagerne noget til gengæld, det er ikke for, om jeg så må sige, at konstruere en gulerod, som en af deltagerne i debatten i dag sagde, men så er det, fordi, som fru Lilli Gyldenkilde rigtigt sagde, at hvis ikke overskudsdeling og medejendomsret bliver et element i krisepolitikken, så fører den blot til ny ulighed, ny skævhed i formuedannelsen, ny skævhed i kapitalens fordeling i det danske samfund. Og derudover er der det synspunkt, som for os er afgørende, at når vi siger – og her forstår jeg at vi er enige med partiet venstre – at det er vigtigt at styrke virksomhedernes indtjeningssevne, så mener vi samtidig, at det er vigtigt at sikre sig, at pengene bliver i virksomhederne, at de bliver brugt til investeringer, til at sikre arbejdspladser og til at skabe nye arbejdspladser for. Man kunne måske lidt slagordsagtigt sige, at lønmodtagerkapitalen flytter i hvert fald ikke derhen, hvor hr. Lawaetz mente at alle driftige danskere ville flytte hen, hvis overskudsdelingen blev gennemført herhjemme, nemlig til Solkysten, til Schweiz, eller hvor det nu er, driftige mennesker, der kan lide at se erhvervsliv udvikle sig, især føler sig tilskyndet til at slå sig ned. Lønmodtagerkapitalen i virksomhedsfonden i virksomhederne vil være optaget af én ting, tror jeg, nemlig at deres virksomheder skal udvikle sig.